

Jiří Adamíra

Jiří Adamíra není rodilým Pražákem, jeho životní příběh začíná v Berouně, kde se narodil. Jeho otec zde totiž byl na vojně, a když se za ním jednu neděli vypravila podívat Jirkova maminka, přesně za 9 měsíců se malý Jiřík narodil, bylo to 3. září 1949. Říká se, že je tzv. *poválečné dítě*. V Praze žil na Žižkově, a to až do svých 30 let, než začaly asanace Žižkova. Spolu s rodinou byl nucen se odstěhovat do rodičího se Jižního Města, kde žije i dnes.

Své mládí prožil v době totality, proto jeho vzpomínky směřují při vyprávění zejména do této doby. Vzpomíná například, že když nás osvobodila rudá armáda, byl s celou rodinou na západě. Jeho otec byl se svým týmem hrát košíkovou v Americe. Jiří byl s maminkou v Itálii a jeho sestra dělala sestřičku v Anglii. Jeho děda byl „buržoust“ (měl svůj obchod), tudíž není velkým překvapením, že mu v roce 1968 všechen majetek Rusové zabavili. To zásadně ovlivnilo Jiřího postoj k vládě. Dá se říci, že jeho generace vyrůstala celý život v totalitě. Říká, že mladší generace si neváží toho, co má.

Jiří se oženil, s manželkou mají dvě děti – dceru a o 7 let mladšího syna. Jeho manželka byla také učitelka. Rodina tak byla živa ze dvou učitelských platů, což nebyla „žádná sláva“. A právě v té době mu přišel návrh, aby dělal ředitele školy. Mělo to ale jeden háček, Jiří musel vstoupit do strany, čemuž se z pochopitelných důvodů velmi bránil. Manželka byla jiného názoru – myslela si, že to Jirkovi přece nic neudělá, má dvě malé děti, pro ně by to přeci udělat mohl. Rok byl Jiří kandidátem na člena strany, byl sledován. Během této doby se choval spořádaně, zkrátka tak, jak se slušelo a patřilo. Na konci roku proběhlo slavnostní vyhlášení za účasti dalších ředitelů škol. *Když předsedkyně povstala, uvítala přítomné soudružky a soudruhy, oznámila, že vítá ve straně nového člena – soudruha Jiřího Adamíru. Při těch slovech si Jiří uvědomil svůj omyl, vyplížil se dveřmi ven a utekl.*

Svá přesvědčení tak nikdy nezdil.

A takový je Jiří, náš milý pan učitel Adamíra, dodnes.

Nejen za tento postoj si ho velmi vážíme.

